

[Himmelstrup.]

konsulater rundt omkring med de nævnte årlige beløb på henholdsvis 15 000 kr. og 5 000 kr.? Man må vel i udenrigsministeriet have foretaget et vist skøn over, hvad det vil koste, og jeg synes, det havde været meget rimeligt, om man havde antydet noget i den retning; men det må vi altså tale om i det udvalg, som jeg forstår vil blive nedsat.

Ved det nuværende lovforslag vil den højtærede udenrigsminister gøre den foreliggende lovgivning permanent, idet han har taget bestemmelsen om, at loven skal revideres efter et vist åremål, ud af lovforslaget. De forventninger, som rigsdagen nærede i 1945 og nærede i 1950 om, at det skulle lykkes os at opnå en reduktion af udenrigstjenestens nuværende omfang, mener den højtærede udenrigsminister ikke der er baggrund for, og så kan vi lige så godt nu gøre loven permanent. Det er klart, at det er en behagelighed for udenrigsledelsen, når det drejer sig om en sådan organisatorisk lov, at kunne disponere uden at have en revisionsbestemmelse hængende over hovedet, i hvert tilfælde ikke en bestemmelse med altfor kort varsel; men jeg ville alligevel mene, at forholdene dog måske kunne forme sig således, at en vis reduktion måtte være mulig. Jeg indrømmer, at de erfaringer, man har gjort siden 1945, ikke tyder meget herpå, men jeg vil samtidig gøre den bemærkning, at under de senere års omfattende bestræbelser for at reducere administrationen og statens udgifter er udenrigsministeriet måske det ministerium, som har bidraget mest til de i det store og hele beskedne reduktioner, der har fundet sted.

I den højtærede ministers fremsættelses-tale nævnes spørgsmålet om en eventuel møblering af gesandtskabspalæerne i udlandet — det ærede medlem hr. Alsing Andersen var inde på spørgsmålet —, og også dette spørgsmål kan vi diskutere i udvalget, der foreligger jo ikke noget konkret herom i lovforslaget. Jeg synes imidlertid, vi bør bestræbe os for at begrænse en sådan møblering til de steder,

hvor vi selv ejer gesandtskabshusene. Hvis det drejer sig om et lejet hus, er det sin sag selv at møblere det; hvis man skal flytte, så ved vi allesammen, hvor dyrt det er, og hvor vanskeligt det er at få møblerne og gardinerne og alt, hvad der hører til et hjem og et kontor, til at passe til den nye lejlighed.

Jeg forstår udmærket godt, at den højtærede udenrigsminister, idet han opfylder lovens bestemmelse om, at den nuværende lov om udenrigstjenesten skal revideres, i indeværende rigsdagssamling, har stillet disse forslag om forskellige udvidelser, som jeg finder velbegrundede, og jeg tror, vi vil kunne nå til enighed om en for alle parter tilfredsstillende løsning.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige det foreliggende lovforslag en særdeles velvillig behandling.

Bøgholm: Det forslag til udenrigslov, der i dag er til behandling i dette høje ting, svarer i alt væsentligt til udenrigsloven af 1945, der således må siges at have stået sin prøve. Det vil ikke i dag med rette kunne hævdes, at de krav, der stilles til dansk udenrigstjeneste, er ringere end de krav, der stilledes i 1945. Man må vel snarere sige, at det modsatte er tilfældet. I 1945 drejede det sig i første linie om at kortlægge den helt nye politiske og økonomiske situation i verden. Efter fem års isolation stod vi påny overfor en åben verden, en verden, hvor alt var blevet anderledes, og hvor det måtte være opgaven at placere Danmark i denne nye verden. Til en vis grad er dette naturligvis sket i dag, selvom vi lever i en verden i opbrud, hvis marchretning endnu kan synes usikker.

Danmark har i den forløbne tid fundet sin plads i den ny verdenspolitik — politisk i alliance og samarbejde med de store demokratier, økonomisk således at nye veje er brudt. Det, der i øjeblikket giver dansk udenrigspolitik dens præg, er det forhold, at vi politisk har fået et medansvar for selve fredspolitikken, og at vi økonomisk i en helt anden grad end tidligere må regne med og er afhængige af de spredte markeder. Derigennem har dansk udenrigstjeneste fået opgaver, der politisk